



RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 61.187/3
van 19 april 2017

over

een ontwerp van besluit van de Duitstalige Regering ‘zur Abänderung des Königlichen Erlasses vom 17. August 2007 zur Ausführung der Artikel 57 und 59 des Programmgesetzes vom 2. Januar 2001, was die Harmonisierung der Sätze der Gehaltstabellen, die Erhöhung der Löhne und die Schaffung von Arbeitsplätzen in bestimmten Pflegeeinrichtungen betrifft’

Op 21 maart 2017 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Minister van Gezin, Gezondheid en Sociale Aangelegenheden van de Duitstalige Regering verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een ontwerp van besluit van de Duitstalige Regering ‘zur Abänderung des Königlichen Erlasses vom 17. August 2007 zur Ausführung der Artikel 57 und 59 des Programmgesetzes vom 2. Januar 2001, was die Harmonisierung der Sätze der Gehaltstabellen, die Erhöhung der Löhne und die Schaffung von Arbeitsplätzen in bestimmten Pflegeeinrichtungen betrifft’.

Het ontwerp is door de derde kamer onderzocht op 11 april 2017. De kamer was samengesteld uit Marnix VAN DAMME, kamervoorzitter, Jeroen VAN NIEUWENHOVE en Koen MUYLLE, staatsraden, en Astrid TRUYENS, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Jonas RIEMSLAGH, auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 19 april 2017.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

Wat deze drie punten betreft geeft het ontwerp enkel aanleiding tot de volgende opmerkingen.

2. In het ontworpen artikel 4, § 2, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 17 augustus 2007 ‘tot uitvoering van de artikelen 57 en 59 van de programmawet van 2 januari 2001 wat de harmonisering van de barema’s, de loonsverhogingen en tewerkstellingsmaatregelen in bepaalde gezondheidsinrichtingen betreft’ wordt voor de instellingen die onder de bevoegdheid van de Duitstalige Gemeenschap vallen, het plafond bepaald dat geldt “[v]anaf de referentieperiode van 1 juli 2015 tot en met 30 juni 2016 waarvoor de eindafrekening in 2017 wordt vastgesteld” (artikel 1 van het ontwerp). Het te nemen besluit heeft uitwerking met ingang van 1 januari 2017 (artikel 2 van het ontwerp).

In de aanhef van het ontwerp wordt overwogen dat de ontworpen regeling moet worden vastgesteld “zodat de tegemoetkomingen die in januari 2017 berekend worden, door de nieuwe bepalingen gedekt zijn”. Deze verwijzing naar “januari 2017” lijkt in verband te moeten worden gebracht met artikel 6, § 4, van het koninklijk besluit van 17 augustus 2007, op grond waarvan het verschil tussen de definitieve tegemoetkoming en de gestorte voorschotten “wordt betaald op 31 januari van het jaar dat volgt op de jaarlijkse overeenstemmende periode”.

Uit wat voorafgaat vloeit voort dat het plafond dat door het ontwerp wordt ingevoerd niet alleen betrekking heeft op een referentieperiode die in het verleden ligt, maar tevens terugwerkende kracht heeft ten opzichte van het ogenblik waarop de definitieve tegemoetkoming had moeten worden bepaald.

Algemeen wordt aangenomen dat het verlenen van terugwerkende kracht aan besluiten enkel toelaatbaar is ingeval voor de retroactiviteit een wettelijke grondslag bestaat, de retroactiviteit betrekking heeft op een regeling die, met inachtneming van het gelijkheidsbeginsel, voordelen toekent of in zoverre de retroactiviteit noodzakelijk is voor de continuïteit of de goede werking van het bestuur en daardoor, in beginsel, geen verkregen situaties worden aangetast.

Hieromtrent ondervraagd verklaarde de gemachtigde:

“In der Tat soll der Erlass rückwirkend in Kraft treten. Dies hat ebenfalls Auswirkungen auf aktuelle Vorschusszahlungen zugunsten der betroffenen Pflegeeinrichtungen. Allerdings sind diese Auswirkungen nicht beschränkender Natur, da nur durch die vorgelegten Anpassungen am Königlichen Erlass vom 17. August 2007 und das rückwirkende Inkrafttreten gewährleistet wird, dass die betroffenen Einrichtungen eine gleichbleibende Finanzierung erhalten können:

Auf föderaler Ebene wurde im KE vom 17. August 2007 eine Höchstgrenze an Vollzeitäquivalenz Personal (VZÄ) festgelegt, die für die Auszahlung der Harmonisierung berücksichtigt werden. Diese Höchstgrenze zählte 24.882 VZÄ für ganz Belgien. Die

entsprechend dieser Anzahl VZÄ für die Harmonisierung vorgesehenen Mittel sind also insgesamt gedeckelt, ohne Trennung zwischen den Gemeinschaften.

Jährlich wird von der LIKIV errechnet, wie viele VZÄ pro Einrichtung berücksichtigt werden. Dies betrifft immer eine Periode von 1. Juli bis zum 30. Juni des darauffolgendem Jahres. Die Harmonisierung wird in Quartalsvorschüssen ausbezahlt.

Das LIKIV hat nun festgestellt, dass für die Referenzperiode zwischen dem 1. Juli 2015 und 30. Juni 2016 diese Höchstgrenze von 24.882 VZÄ überschritten wird. Diese Überschreitung wird mit der Zunahme der Anzahl Plätze in den Alten- und Pflegeheimen in Flandern begründet. Dort wurden vor der 6. Staatsreform mehr Plätze genehmigt und gebaut als von der LIKIV finanziert werden sollten.

Durch diese zusätzlichen Plätze müssen nach der Staatsreform mehr Personalmitglieder für die Harmonisierung berücksichtigt werden als durch die föderal festgelegte Höchstgrenze vorgesehen. Dies hat zur Folge, dass das durch die Anzahl festgelegter VZÄ vorgesehene gedeckelte Budget des LIKIV auf zusätzliche VZÄ verteilt werden müsste.

Um dies zu vermeiden und um eine Reduzierung der Finanzierung aller Alten- und Pflegeheimen in Belgien als Folge der Seniorenpolitik in Flandern zu verhindern, haben die Gemeinschaften entschieden, entweder die föderale Höchstgrenze beizubehalten – dies ist die Position in Flandern - oder aber ihre eigene Höchstgrenze zu definieren – dies ist die Position in Brüssel, der Wallonie und nun auch im deutschen Sprachgebiet.

So soll sichergestellt werden, dass die Einrichtungen auch weiterhin dieselben Dienstleistungen im allgemeinen Interesse anbieten können. Unter diesen Umständen scheint das rückwirkende Inkrafttreten somit gerechtfertigt.”

Uit dat antwoord kan worden opgemaakt dat het vaststellen van een eigen plafond voor de Duitstalige Gemeenschap met terugwerkende kracht wordt verantwoord door de continuïteit en de goede werking van het bestuur, mede gelet op de zesde Staatshervorming en de overschrijding van het actueel geldende plafond op nationaal niveau. Tevens lijkt te kunnen worden aangenomen dat de ontworpen regeling er niet toe leidt dat de tegemoetkoming aan de betrokken instellingen voor de referentieperiode van 1 juli 2015 tot 30 juni 2016 daalt, en dat bijgevolg de retroactiviteit geen aantasting vormt van verkregen situaties.

3. In artikel 1 van het ontwerp moeten de woorden “gewijzigd bij de koninklijke besluiten van 10 juli 2008, 28 juni 2011 en 25 april 2014” worden vervangen door de woorden “vervangen bij koninklijk besluit van 25 april 2014”.¹

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Astrid TRUYENS

Marnix VAN DAMME

¹ *Beginnelsen van de wetgevingstechniek. Handleiding voor het opstellen van wetgevende en reglementaire teksten, Raad van State, 2008, aanbeveling nr. 113, te raadplegen op de internetsite van de Raad van State (www.raadvst-consetat.be).*